Stmívá se.
Sedím na pískovcovém kvádru, který má u horní hrany vydrápaný křížek s letopočtem a plošku pro hrst kytek, na které teď balancuje pivní flaška zazátkovaná květem magnolie. Až se setmí, zapálím vedle ní převysokou svíčku tak, aby její světlo dosáhlo do stěny pískovcové věže nade mnou, až k sokolíkové spáře, do míst, kde ladnou linku přerušuje zlom a pískovec tam má i po dlouhém čase světlejší barvu.
Velebným tichem nesměle šustí písek pod nohama copaté dívky. Přichází ke mně, dívá se na magnolii v pivní váze a na horké dlani mi podává zápalky.
Mezi stromy už není ani šero, na obloze se probouzejí hvězdy. Tma je v lese rychlý běžec.
Zapaluji svíci a opatrně ji usazuji na hrbolek vosku z minulých let.
Sedáme si do písku, rameny opřeni o balvan a jeden o druhého. Zakláním hlavu, pálícíma očima hledám ve stěně, v obou dlaních ždímám dívčí ruku a hlavou si pouštím sto let starý film.
Ondra začal lézt o pár let dřív a já musel mockrát zatnout zuby, než jsem se s ním mohl na lano navázat.
Vraceli jsme se z prvního společného lezení v Tatrách, u nás už bylo jaro a v parku před nádražím kvetly magnolie. Když jsme si před nimi podávali ruce na ahoj, vyhrklo ze mě: "Ondro, víš, tam ve stěně Rumanovskýho?já tam měl šílenej strach?"
Ondra se zamračil, podíval se mi až někam doprostřed mozku a tak nějak zjihle řekl: "Bráško, neboj, já tě nedám."
Tak se z nás staly dva konce jednoho špagátu. Přes týden jsme se učili a později pracovali, trénovali, milovali, ale jen na laně jsme prožívali absolutní plnost života. U vrcholových knížek Skaláku jsme recitovali Villona, Kainara, Ferlinghettiho, Hraběte, Jevtušenka? Schválně jsme bivakovali těsně pod vrcholky tatranských štítů, abychom východ slunce pozdravili chorálem vymyšleným pro tuto příležitost. Bez řidičáku jsme vezli zraněného kamaráda do 80 kilometrů vzdálené nemocnice. Při jednom zimním bivaku na Českém štítě jsme mínusovou temperaturu rozháněli vybranými kapitolami z Kamasutry. U devíti skal jsme půl dne naháněli kradeče trampských usáren, než jsme ho mohli upozornit, že se to nemá. V teplických skalách jsme se vyvěsili ze stěny nad turistický chodníček, abychom mohli počůrat průvodce, který s oblibou krmil návštěvníky hrůznými historkami o horolezcích. Na Galerii Ganku jsme uspořádali koncert pro zobcové flétny a polední sluníčko. Chystali jsme se na Kavkaz, na který pak jeli jiní, kteří tam zůstali pod lavinou. Když nám o nich trenér říkal, brečeli jsme.
O vánocích dostal Ondra od své dívky pod stromeček kopačky a dopis na rozloučenou. Začal pít, rychle ztrácel formu.
Na jaře jsme poprvé za tu dobu, co se známe, nejeli do Tater spolu.
Když jsem se vrátil, čekal na mně před nádražím u magnolií s báglem.
"Je sobota, brácho. Otoč to. Jedem na děčínský pískoviště," řekl, jako bychom se viděli před hodinou. Beze slova jsem se obrátil zpátky. Ondra mi cestou ve vlaku něco vyprávěl a já spal.
U jedné z věží nás zaujala dvojice dívek. "Hele, dudácká kapela na laně," upozorňoval Ondra na blondýnku. Zíral jsem na obě.
"Hola, slečno, nejmenuje se váš tatínek Konrády?!" chtěl vědět můj spolulezec. Holky nic.
Došli jsme k nim a stoupli jim na lano. Děvčata na sebe udělaly kukuč, já dostal pohlavek a Ondra pěstí do brady. "Můžeš mi tykat, vole. Jmenuji se Lenka," zabasovala blondýna. Zkoprněli jsme. Ta druhá to nevydržela a rozřehtala se.
"Mně říkají Bob," natahoval jsem ruku k smějící se tmavovlásce. "Blanka, ahoj. Na, drž to,

chuligáne," vstrčila mi do nastavené ruky smyčku. Lenka zatím normálním hlasem domlouvala Ondrovi: "Buď tak hodnej, sedni a neštěkej. Až půjdeme domů, dostaneš panáka rumu. Panička jde na provázku na malou procházku, víš?"

Ondra vyplázl jazyk, zatvářil se chápavě a pozpátku se skácel pod smrk. Následoval jsem ho. Po absolvování cesty z Tater k Děčínu by se klížily oči i Haliburtonovi, natož mně.

Cinkání karabin přerušil chrastivý, trhavý praskot.

Ze sokolíkové spáry se vyloupla široká plotna, jejíž okraj Lenka svírala.

Ondra se s řevem vymrštil a skočil tam, kde tušil dopadnout Lenku. Další zapraštění. Strašná síla přervala smyčku, která držela Blanku u kruhu. Blanka vylétla téměř vodorovně ze stěny. Řítila se k zemi a křičela. Ondra zakopl o kletr. Upadl. Pískovcový blok zaduněl půl metru od jeho hlavy. Mezi smrčky praskavě dopadlo Blančino tělo.

Hlavou se mi rozeřvalo ticho.

Obešel jsem balvan kolem dokola. Nikde ani cípek látky. Ondra ležel jak spadl, kousal písek a vzlykal.

Mátožně jsem došel k Blance. Dýchala. Měla roztrženou košili a nohy prapodivně zkroucené, ale dýchala. Vrhl jsem se ke kletru pro lékárničku a snažil se jí dát co nejlépe do pořádku. Když jsem jí připevňoval dlahy k napraveným nohám, slyším Ondru: "Proč se, ty idiote, babráš s mrtvolou? Pád z pětadvaceti na podlahu přece nikdo nemůže přežít! Jdu pro hrobaře, doktor je tu na hovno," zachroptěl a zmizel mezi stromy.

S balvanem pod kterým ležela blonďatá Lenka a s bezvědomou Blankou jsem zůstal sám až do večera, kdy dorazil Ondra s nějakými lidmi. Lidé nesli nosítka plná lopat a páčidel. Vysypali je na zem, naložili blouznící Blanku a odnesli ji k sanitce.

Ondra začal sbírat roztroušený lezecký materiál, chlapi se dali do práce a mně se udělalo zle.

Za pár týdnů potom jel Ondra do Alp, zkusit sólový prostup Walkerovým pilířem na Grandes Jorasses a už se nevrátil. Ne, nezabil se, prostě se jen nevrátil.

Sedím u balvanu a v náručí držím Blanku. Zvedá nás chlad. Svíčka bude ještě hořet až ráno přijdu. Navážu se na lano a vylezu nahoru, abych do vrcholovky podepsal Lenku a Ondru. Minulý rok ještě Blanka lezla se mnou, ale letos bude jenom jistit zdola. Čekáme totiž miminko. Holka se bude jmenovat Lenka a když to bude kluk, dostane jméno Ondřej. A až se to narodí, zasadím na zahrádce magnolii.

Michal Schwarz
Trapsavec 1984
3. místo povídky začátečníků